

вѣра въ политическия разумъ на народа, но това се е случавало само слѣдъ горчивъ опитъ, слѣдъ като на народа просто на довѣрие е бивало прѣдоставяно да се мѣси безразборно въ политическия събития. „Това прѣкалено наше демократическо настроение, пише той въ *Македания*, ¹⁾ прави, щото въ всичкитѣ наши обществени работи да се мѣсятъ всички съ еднакво право и еднаква сила; отъ това, като не се просвѣтляватъ още общественитѣ наши способности, настава въ общитѣ наши разправии единъ хаосъ, въ който свободно играятъ всички страсти и всички лични интереси“. Обаче, колкото и да е билъ нагледенъ и важенъ този опитъ, той не се е докосналъ до основнитѣ политически начела на Славйковъ. И не е могло да бжде иначе. Вѣрата въ народа го е примирявала дори и съ единъ краенъ демократизъмъ. Защото — ако грѣховеѣ на отдѣлни политически водители бивали често стоваряни на гърба на народа и той е бивалъ принуденъ да ги изплаща, грѣшкитѣ на самия народъ, макаръ и грѣшки, сж въ извѣстенъ смисълъ полезни за него, че мс служатъ за урокъ да води въ бждеще по-обмислено, по-разумно своитѣ политически дѣла. Туй, което не е позволено и простено на единъ политически водителъ, прощава се на народа, както се прощаватъ случайнитѣ грѣшки на оногова, който има въ себе си здрава опора да не губи равновѣсие въ изненадитѣ на живота. При затруднителнитѣ политически положе-

¹⁾ Год. VI, бр. 6.